Kvindesagen og til Udbredelse af dens Tanker. Beretningen er interessant derved, at den giver en Udsigt over Kvindernes og Kvindesagens Stilling i Finland i Almindelighed. Fællesundervisnings almindelige Indførelse er en af de Opgaver, hvis Betydning man i Finland særlig har haft Øje for, og som Kvindeforeningen efter Evne har støttet. Man snakker ikke meget derom, man har indset, at det jævne praktiske Arbejde, Tankens Udførelse i Virkeligheden, er det bedste Agitationsmiddel, og Foreningen har da ogsaa hvert Aar den Glæde at melde om flere og flere Byer, hvor den er bleven indført. I Aar nævnes saaledes Bjørneborg, Torneå, Lovisa, Vilmanstrand, Nykarleby og Kotka. En anden Sag, Foreningen har Fortjeneste af, er Sædelighedssagen, her har den virket ved Udgivelse af forskjellige Smaaskrifter, ved en Adresse til Stænderforsamlingen o. desl.; at Foreningen ved denne sin Virksomhed har paadraget sig Reaktionens Forfølgelse, var jo kun, hvad den kunde vente sig efter Erfaringen i andre Lande, og den har ikke ladet sig skræmme heraf, men rolig fortsat sin Virksomhed. Endvidere nævner Beretningen forskjellige litterære Arbejder af Kvinder, melder om en Udvidelse af Kvindens kommunale Valgbarhed, samt at 5 Kvinder i Aarets Løb have taget Studenterexamen. Af Foreningens særlige Virksomhed kan nævnes Udgivelse af Aarbogen „Excelsior", hvis forskjellige Aargange have været anmeldte her i Bladet; Udsættelse af en Prisbelønning for den bedste Afhandling om Kvindens Opdragelse; Afholdelse af flere interessante Foredrag, hvoriblandt særlig maa nævnes to af den fremragende svenske Forfatterinde Ellen Key om den gifte Kvindes Ejendomsret; Udstilling af en Del Modeller til Reformdragter og Nedsættelse af et Udvalg til Fremme af denne Sag. Endelig kan nævnes, at ogsaa denne Forening har oprettet et Fæste- eller rettere Arbejdsanvisningskontor for Kvinder, der synes at blive ualmindelig godt benyttet.

I dette Foraar har Finsk Kvinnoförening i de finske Blade opfordret til at yde Bidrag til Oprettelsen af Sommerkolonier for arbejdende Kvinder, noget lignende som det danske „Hvile- og Rekreationshjem for Kvinder".

Ved Gjennemlæsningen af de nordiske Kvindeforeningers Aarsberetninger kan det ikke andet end slaa en, hvor ensartet der arbejdes paa de forskjellige Steder. Det er overalt den samme Gruppe af Formaal, der tilstræbes. Dette Fællesskab i Formaal er ikke fremkommet ved nogen ydre Sammenslutning; tværtimod der er meget lidt — man tør vel sige for lidt — Samarbejde mellem vore Foreninger. Det er heller ikke, fordi Modstanderne have tvunget Kvindesagsæmnerne ind i en bestemt begrænset Kanal; tværtimod, snart har man ladet dem høre, at de bredte sig over altfor mange uvedkommende Sager — „Kvindesagen var kun Spørgsmaalet om Kvindens Erhverv" el. lign., hed det — snart at de begrænsede sig til altfor lidt — „Kvindesagen er en altfor ubetydelig Sag til at fortjene nogen almindeligere Interesse", hed det, „kun, naar den slaas sammen med andre store Spørgsmaal, som Arbejderspørgsmaalet el. lign., bliver den nogen Opmærksomhed værd". Naar da, trods disse snart lok-